

Herinneringsarbeid aan een droom

Verweesd ontwaak je uit de voorstelling met een gevoel alsof je er nooit bent in geweest; een enigmatische, schimmige droomstructuur. *The Princess Project* van Vincent Dunoyer laat je achter met de onbestemde gewaarwording dat dit evenzeer een nachtmerrie had kunnen zijn, een verhevigde staat van verlatenheid en onvervuld verlangen. En toch heb je de hele tijd niet door waar Dunoyer in eerste instantie met zijn stuk naartoe wil, tot ineens de deur van de zaal als vanzelf opendraait op het ogenblik dat Dunoyer de scène verlaat. Vanuit het donker kijken we in het helle licht van een witte ruimte, de aanpalende foyer waarin we daarnet – het lijkt slechts enkele minuten geleden – vol verwachting aanschoufelden, benieuwd naar zijn nieuwe creatie. Uit de luidsprekers klinkt *I'm set free* van The Velvet Underground en Lou Reed. De uitgang

len. Nochtans was het voorbijgebeuren er een van spelen met vormen van ontubbeling, een omgaan met afwezigheid, het aanwezig stellen van de afwezige, het vernuftig bespelen van het dubbelgangertema. Dunoyer ontubbelt zich via het beeld en de cameraregistratie en met dit afwezige beeld gaat hij in interactie en danst hij eigenlijk met zijn afwezigheid een duet.

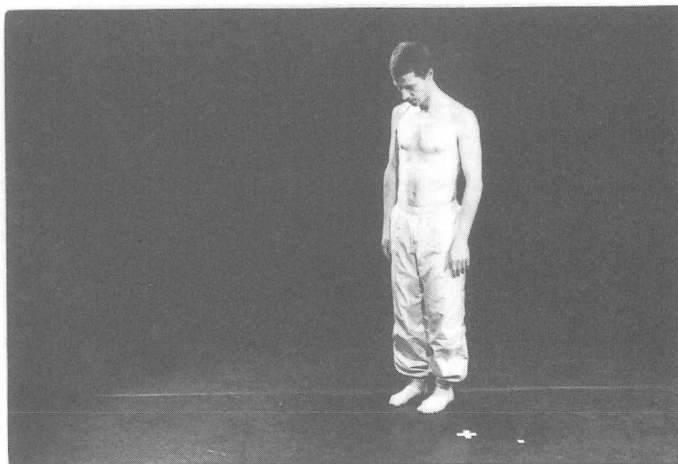
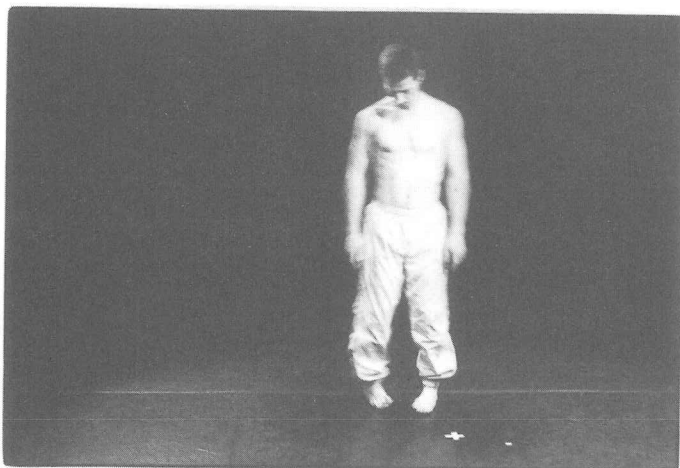
Nog altijd – bijna onnatuurlijk lang nu – blijft het publiek gebiologeerd zitten, alsof het wacht op het einde van de song om te kunnen applaudiseren, al beseft het maar al te goed dat dit enkel een applaus voor zichzelf zou kunnen zijn, het restant van de voorstelling. Dunoyer zelf blijft afwezig, wellicht in de overtuiging dat we tijdens het lied met de toch duidelijke boodschap daadwerkelijk de vrijheid zullen kiezen en de zaal verlaten. Het is echter tijdens de

heden en toekomst op een ingenuze wijze vermaalt, die werkelijkheid en illusie door elkaar haalt en onze tijd- en ruimtebeleving grondig desoriënteert. We kunnen dan ook niet anders dan van dit alles, van de weeromstuit, 'bekomen' met een gevoel van fundamentele eenzaamheid en contingentie.

Het heeft weinig zin om twee maanden na de première in de kleine zaal van het Frankfurtse kunstencentrum Mousonturm het gedetailleerde verloop van de voorstelling nog te willen ontleden. En eerlijk gezegd lijkt me dit vrij onmogelijk, wanneer je de voorstelling slechts één keer hebt gezien. Niettegenstaande het stuk maar een half uur duurt – *Vanity* duurde ook maar een half uur, maar heeft in dit blad duchtig zijn sporen nagelaten (zie de bijdragen van Pieter T'Jonck en Jeroen Peeters in *Etcetera* 74 en de bijdrage van Rudi Laermans in *Etcetera* 75) – wordt je ruimte- en tijdbeleving op zo'n subtiele manier gemanipuleerd, dat het lijkt alsof het referentiepunt van waaruit je de voorstelling probeert te structure-

informatie je dan ook, op de een of andere wijze, ontsnapt te zijn. Het is pas nadien dat je je meer en meer bewust wordt van deze manco's en dat je merkt dat je herinneringsarbeid tekortschiet. Maar tegelijkertijd is het misschien net in die herinneringsarbeid dat de voorstelling steeds sterker haar complexiteit en raadselachtigheid op de voorgrond schuift. Bij *Vanity* leek dit reeds onmiddellijk na de voorstelling te gebeuren. *The Princess Project* gaat in dit alles nog verder en subtieler te werk en blijft later en langer nazinderen. Het is een droompuzzel waarop je geen vat lijkt te krijgen, waarvan je weet dat wat je zag – en wat je niet meer kan reconstrueren – je het gevoel geeft belangrijker te zijn geweest dan wat je je wel nog voor de geest kan halen.

Vincent Dunoyers oorspronkelijke opzet was om na *Etude #31* en *Vanity*, zijn eerste installatie en solo, het duet (een traditionele dansvorm) te onderzoeken. Het ging – preciezer nog – over de exploratie van het tweeslachtelijke duo en zijn esthetiek en codes in relatie tot begrippen als verlangen en liefde. Maar op een dag deelde zijn dans-

The Princess Project (Vincent Dunoyer / Vanity) FOTO: MIRIAM DEVRIENDT

gaapt wagenwijd. Boven de deuren hangen twee nooduitgangpictogrammen, waarvan de mannetjes naar elkaar toe schijnen te lopen en dus eenmaal buiten in een en dezelfde persoon moeten samenvallen.

duur van dit nummer van The Velvet Underground dat we als publiek de kans krijgen om ons te realiseren dat we aan het ontwaken zijn uit wat een droom lijkt, een droomstructuur die verleden,

ren, op een bepaald ogenblik achterhaald blijkt zonder dat je er onmiddellijk van bewust bent. In het interval dat hierdoor in je perceptie en de mentale verdubbeling hiervan ontstaat, lijkt bepaalde

partner hem mee dat zij niet in de mogelijkheid was om dit duet uit te voeren, terwijl het project toch al min of meer vorm had gekregen. Dit toeval dwong Dunoyer na te denken over deze plotse afwezig-